

Ja, uit eten! Kunnen we tenminste weer eens een bouillabaisse fotograferen!

W

at je trouwens ook voortdurend ziet, is dat mensen in restaurants foto's maken van het bord eten dat voor hun neus is neergezet. Dat moeten zij zelf weten, lastig wordt het pas als het je eigen tafelgenoten zijn. De kans dat

iemand in je gezelschap desnoods op een stoel klimt of aan een kroonluchter gaat hangen voor het volmaakte shot van een mooi geserveerde pasta of een verleidelijk uitgestalde forel, neemt parabolisch toe naarmate je met jongere mensen uit eten gaat. De kritieke leeftijd ligt ergens tussen de twintig en de dertig, bij die generatie dus die sowieso denkt dat iets pas echt bestaat wanneer zij er op hun mobieltje een foto van hebben gemaakt, om die vervolgens als een wilde rond te appen en te posten op hun Facebook-pagina. Zelf zit je als middelbare muts ondertussen te vrezen dat het kostelijke voedsel volledig afgekoeld zal zijn voordat je er een hap van hebt kunnen nemen, want jij kent je tafelmanieren wél en je begint niet maar alvast in je eentje te schransen. Omdat ik veel aanwaaien aanleunkinderen in deze leeftijds-categorie heb, bevind ik me vaak in dit parket. Jaaa, we gaan gezellig uit eten met neptante Renate! Kunnen we tenminste weer eens een bouillabaisse fotograferen! Ach lieverdjes, ik snap het ergens ook wel. Met het tentoonstellen van het gerecht van jullie keuze beogen jullie te

laten zien wie jullie zijn of zouden willen zijn. Je bordje eten als selfie, zogezegd. Vergeet maar even dat je 's nachts soms in je kussen ligt te bijten van liefdesverdriet of studiestress, toon jezelf aan de buitenwereld als iemand die van hoogtepunt naar hoogtepunt leeft, met als bewijs nu weer deze foto van een onwaarschijnlijk exquise schotel. Ik begrijp het en toch word ik er soms kriegel van. Want zoals mijn oude vader 55 jaar geleden in mijn poesiealbum schreef: 'Enkel vreugde en geen verdriet, vindt men op deez' aarde niet.' Lijden hoort óók bij het leven, dus je bent geen sukkel als je met pech of tegenslag te maken krijgt. Altijd maar gelukkig, succesvol en glamorous moeten zijn, dat is pas stressen. Maar ja, wat klets ik. Als ik blader door de oude fotoalbums (met van die doorzichtige, omkrullende spinnenwebpagina's) die fossielen zoals ik levenslang hebben volgeplakt en die overal in het land onder in een kast liggen te verstoffen, dan lijkt mijn hele leven ook één aaneenschakeling van verjaardagen, vakanties en andere feestelijkheden. Mij zie je ook nergens huilen. Conclusie: we vervalsen onze geschiedenis blijkbaar allemaal, dat moet iets van alle tijden en alle generaties zijn.

Renate Dorrestein (1954)
schrijft in iedere Zin
waar een vrouw zoal tegenaan
loopt – tegenwoordig
vooral zichzelf.